

את העדר הזה לאכול,
מתי צריך לגרום לעדר
השני לצעוד אחר העדר
הראשון, מתי כדאי
לעשות כך, ומה יעיל
יותר ויגרום לריבוי גדול יותר של עזים כבשים ותיישים.

*

אומר המדרש (בראשית רבה סח יא): רבי נחמיה אמר, כָּאן [בבית אל]
שָׁכַב, אֲבָל כָּל עֶשְׂרִים שָׁנָה שֶׁעָמַד בְּבֵיתוֹ שֶׁל לֵבָן לֹא שָׁכַב, וּמָה הָיָה
אוֹמֵר? רַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן לִי אָמַר, ט"ו שִׁיר הַמַּעֲלוֹת שֶׁבְּסֵפֶר תְּהִלִּים, מֵאִי
טַעַמָּיהָ (תהלים קכב א) 'שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לִוְלִי ה' שֶׁהָיָה לָנוּ יֹאמֵר
נָא יִשְׂרָאֵל' - יִשְׂרָאֵל סָבָא.
רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחֲמָן אָמַר,
כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים הָיָה אוֹמֵר,
מָה טַעַם (שם כב ד) 'וְאַתָּה
קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל'
- יִשְׂרָאֵל סָבָא.

*

כעבור ארבע עשרה שנה,
יעקב אבינו כבר יכול ללמד
אחרים פרקים ברעיית
צאן. הוא מחליט לחזור
לבית אביו ואימו בארץ
כנען. אך לבן מעכב בעדו,
מכניס אותו עוד יותר
לעומק הביזנטים הנחשק
של אותם הימים.

ויאמר לבן מה אתן לך,
ויאמר יעקב לא תתן לי
מאומה, אם תעשה לי
הדבר הזה אשובה ארצה
צאנך אשמר.

וכן נוצר הדיל שישנה
את מאזן הכוחות בין יעקב
ללבן.

הם מגיעים לחתימת
חוזה, שעל פיו, כל הכבשים
והתיישים המזורים,
עקודים נקודים טלואים
וכו' שקיימים כיום בעדר
- פורשים הלאה ממחוז

העבודה של יעקב. ומהיום, בכל פעם שתיולד בעדר בהמה אשר
בגופה חברבורות משונות שכאלו - נמסרת לבעלותו של יעקב, וזה
שכרו בעבור רעיית צאן לבן.

הכל כתוב וחתום.

ומכאן מתחילות שש שנים נוספות שבהם יעקב
אבינו שקוע ברוב שרעפיו בקרבו, מחשב בדיוק את
הזמנים שבהם הוא נדרש לפעולה מדויקת. ובזמן
הזה, הוא לוקח מקלות של אגוזים משובחים, לוז
וערמון, וחורץ בהם פצלות.

ויצג את המקלות אשר פצל בִּרְהִטִים בְּשִׁקְתוֹת
הַמֵּיִם אֲשֶׁר תָּבֵאנָה הַצֹּאן לִשְׁתוֹת לְנֹכַח
הַצֹּאן... וּתְלַחֵן הַצֹּאן עֲקָדִים נִקְדִּים
וּטָלָאִים.

כעת העדרים המתרבים

עלון מס' 119 ויצא תשפ"ו רווח להתבונן

מאמרי התבוננות והתחברות בעבודת הנפש והנשמה

לקרב את סיפורי התורה לסיפור האישי

השבוע אנו לומדים על העמל
הרב שיעקב אבינו עמל בכל מקום
שהוא נקלע לשם.

עד השבוע, היה יעקב אבינו האישי
התם, יושב האהלים. ועשו היה
זה שמזיע, שמדמם, שמתאכזב,
שרודף, שמשיג, שנלחם.

ומהשבוע, יוצא יעקב מהאהל,
ולומד את תוואי הדרך רבת
החתחתים, שיש לעולם הזה
להציע.

בתחילתה של דרך, בשביל להשיג
מטל השמים ומשמני ארץ, דברים
גשמיים, הוא נאלץ להשתתף יחד
עם אימו רבקה הצדקת, במין
מחטף.

כי יושב אהל שמריב עם אחיו
בנחלת שתי עולמות, ומכריע
לקחת לחבלו את חיי הנצח, את חיי
העולם הבא - איננו לוקח את ברכת
הארץ כמובנת מאליה. כאן בעולם
הזה, הוא יודע, הוא מוכרח לעמול.

בגיל ששים ושלש, הוא יוצא
לדרך, אבל מיד חוזר למשך ארבע
עשרה שנים בבית מדרשו של עבר,
הוא חייב להתחבר שוב למקום
האמיתי שלו, לדעת בוודאות
שהמקום שמשם הוא יוצא וממילא
לשם הוא יחזור - הוא המקום של
התמימות והזך.

המפגש הראשון עם מישהו שצריך לעשות עמו "עסקים" כדי
להתבסס בחיים - הוא לבן הארמי.

לבן לא עושה הנחות ליעקב בן אחותו. לא מתחשב בכך
שהוא בסך הכל אחד שאין לו נסיון גדול בעבודה
פיזית. לא מתחשב בכך, שהיהודי שכנגדו
בן שבעים ושבע, ולעשות הסבת מקצוע
בגיל כזה הוא לא דבר של מה בכך -

הוא רותם אותו להיות רועה צאנו.

יעקב יושב במקום המרעה, שעון
על מקלו כמעשה רועה, החורב
אוכל ושזוף אותו לגמרי, אגלי זיעה
ניגרים ממצחו, והוא לומד לאט את
המלאכה.

הוא יודע בדיוק מתי צריך לקחת

מדרש
רווח
להתבונן
גבעת זאב

**מתי בפעם האחרונה הרגשת
שהתורה מדברת עליך - לא רק אליך?
האם יש בתוכך קול שקט שמבקש להבין:
מה עובר עליי באמת, ואיך זה קשור לקב"ה?
אתה צמא לדעת - אבל לא כל ידע.
אתה צמא לדעת שמביאה חיות, משמעות וקרבה. נכון?
מהיום אתה יכול - כאן קרוב לבית!**

**יום חמישי
בשעה 21:30**
ספר בעל שם טוב עה"ת
• אישי - עוסק בקשר הישיר בין תורה לעבודה
פנימית
• מתאים למי שמרגיש שהוא רוצה לפגוש את התורה
- בלב פתוח ומשוחרר, בסיטוק ובחיות
• כל אחד הוא חלק מהחוויה, כל קול נחשב. זה לא
שיעור שמועבר - זה שיעור שנבנה יחד.

**יום שלישי
בשעה 21:30**
**ספה"ק אוצרות חיים
להמרח"ו ז"ע**
• גם ללא רקע קודם
• הסברים בהירים
• יסודות להבנה עמוקה
של עולמנו הפנימי

השיעורים יתקיימו ע"י **הרב מרדכי שטראוס**
בבית הכנסת "בית שלמה", רחוב הרא"ם 6, גבעת זאב
לביורום: 054-8481523
הרשמה לתזכורת (צינתוק) 30 דקות לפני השיעור
02-5731804 (התקשרת - אתה רשום במערכת)

ואומדן אוי ורכי עבודה, דעיקר עבודת אדם הוא חיות והתבוננות אל הבורא ביה. נבעת
עוקבא דפשיחא. נתגלה אור הנגזר מן השמים ספר החינוך והתקונים ואחרים כתבי מין
האריי. וזהו הלימוד מבעד הקצים הרצף שבפשוט, ויזכה לדבק בעצמו באור עליון, ויזכה לכל
מדות טובות שבעולם. וזהו נתגלה האור הזה. ועיקר לימודך בפנימיות התורה יהיה שתשיג
הארה וחיות אלקות בנפשך, בפת לימודך, ובכל היום... (הרהיק סקאטרגא זייע)

נוצץ משום כיוון.

ובכך, לקחתי את העמל הנורא של יעקב אבינו, והרחקתי אותו מהזיעה שלי שנות אור. ואז, הוא נמצא שם רחוק רחוק ונשגב, ואני כאן, עמוק עמוק - בתסכול. בקושי. בניתוק וברצון לברוח מתוך העור השזוף והדביק שלי...

*

אולם בביאורים לדרוש לחתונה מהרה"ק בעל התניא זי"ע (עמ' קלח), מביאר הגה"ק ר' הלל מפאריטש זצ"ל, וזה לשונו:

במשגים נמוכים יותר, המבנה של "דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא" - מתחס ליחס בין עולם האצילות לעולמות התחתונים, בריאה יצירה עשיה.

החדוש של החסידות הוא, שכדי להגיע לעולם האצילות, אין צורך לעלות מעלה מעלה, אלא יש לחזר אל פנימיות המציאות של עולמות בריאה יצירה עשיה. וכפי שאמר הרב המגיד ממעזריטש נשמתו עדן: 'אצילות איז אויך דא' - האצילות היא גם כאן. כשחוזרים לפנימיות העולמות, מגיעים למלכות דאצילות, המתלבשת לגו מן דא - בתוך העולמות בריאה יצירה עשיה. וכאשר זוכים להתחבר לנקודת האצילות שבפנימיות העולמות, עולים עד לעולם האצילות, לבטול של החכמה דאצילות, שנמצא לעילא מן דא, מעל עולמות בריאה יצירה עשיה.

זאת אומרת, במקום להבריא את התורה, שטורחת לספר איך יעקב אבינו יגע, פיצל פצלות וכו' - לעולמות עליונים שאין לנו השגה בהם. עלינו לקרב את העולמות העליונים ואת הסיפורים שהתורה מלמדת אותנו בשבועות הללו - לתוך הסיפורים שלנו. לתוך הניסיונות, לתוך התסכולים, לתוך ההצלחות - - - לתוך החיים!!!

נהלך ברגש

מילון רגשות, ניתוח והגדרה

שלוה / שלום

המושג "שלוה" מופיע בתהלים (קכב ז) עת מדבר על יופיה ומעלתה של ירושלים:

יְהִי שְׁלוֹם בְּחֵילָךְ שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ - ישכון שלום בחיל העוטף אותך בחוצות. ובתוך ארמנותיך תשרור השלוה.

אין ספק איפוא, כי השלום והשלוה זהים הם לגמרי, עם כי יש ביניהם חילוק מסויים, עליו עומד המלבי"ם בביאורו ואומר:

שלום, שלוה - שלוה היא שְׁלוֹת הגוף והבית בפנימיותו, ושלום הוא השלום החיצון עם אויביו, שְׁלוֹ הַיְיְתִי וַיִּפְרָפְרַנִּי (איוב טז יב). וְאֲנִי אֲמַרְתִּי בְשִׁלְוִי (תהלים ל ז) - על בריאת הגוף. טוב פת חרבה וְשְׁלוֹה בָּהּ [מִפְּתִי מֵלֵא זִבְחִי רִיב] (משלי יז א) - על שלום הבית.

השלום מושרש בתיבת "שלם". כאשר לבם של שני אנשים שלם - הם יכולים לגשת האחד אל השני, ולהיות יחדיו בשלום.

כאשר לב אדם אינו שלם עם עצמו, כאשר הפגמים שלו רבים, ובעיקר כאשר הוא לא שלם עימם, ומנסה בכח להדחיק, להצטדק, לברוח, להתעלם - ושוב להתרסק בגללם - -

אז הוא לא שלם בכוחותיו, אז אין שלום בין הרצוי למצוי שלו. וממילא הוא חסר שלוה. מובן אם כן, שהפתרון להשגת שלוה נעוץ בהשגת שלום בין כל חלקים שבנפש.

והולכים הם עדרים של צאן שיש להם כתמים לבנים בגופם או ברגליהם, כל אלה יהיו שייכים ליעקב, ואיתם הוא ייצא מארץ בני קדם, ויחזור מערבה, לארצו ולמולדתו.

*

אומר הזוהר הקדוש (קסב ע"א): יַעֲקֹב שְׁלִימָא, נָטַל אִינוֹן מְקֻלוֹת תְּפִלִּין דְּרִישָׁא, בְּרִהֲטִים, אַתְר וְדוֹקְתָּא לְדִינֵי תְּפִלִּין, וּמִהֲכָא נָטַל נְהוּרָא וְזִיוָא כָּל חֵילִין וּמִשְׁרִין עֲלָאין, אִינוֹן דְּמִתְקַשְּׁרִין לְעֵילָא וּמִתְקַשְּׁרִין לְתַתָּא, כִּיּוֹן דְּאִינוֹן נָטַלִין מִגּוֹ רִהֲטִין שְׁקֻטוֹת הַמִּים, כִּדִּין אִינוֹן הוּוּ מְקוּרִין וּמְבוּעִין לְנַחֲתָא לְתַתָּא וּלְמִיָּהֵב לְכוּלָּא.

במילים פשוטות - יעקב אבינו פעל במעשיו את אותם ענינים שאנחנו פועלים בכל בוקר, בשעה שאנחנו מתעטרים בתפילין הקדושות.

האר"י ז"ל, מגלה סודות מבהילים בהקשר למעשים הללו של יעקב אבינו.

כאשר נלמד על פי דברי האר"י הקדוש את הפסוקים: וְאֶשָּׂא עֵינַי וְאָרָא בְּחֹלֹם וְהִנֵּה הָעֵתִידִים הָעֲלִים עַל הַצָּאן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים. וַיֹּאמֶר אֵלַי מֶלֶאךָ הָאֱלֹהִים בְּחֹלֹם... רְאִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְבֶן עֶשָׂה לָךְ -

- נבי, שלבן המדובר כאן הוא לא איזה נרקסיסט המשגע את חתנו ומחליף משכורתו לפי איך שמתחשק לו. ובני שהצאן העקודים אינם צאן שמלכלכים בכתמים באיזור שעוקדים את רגליהם - אלא מדובר באורות עליונים הבוקעים ממקום נשגב למעלה למעלה מכל העולמות כולם. וכך גם הנקודים והברודים.

והנה גילוי נאות: בספר עץ חיים שהוא הספר היסודי לעיקר תורת האריז"ל זי"ע, ישנם שני שערים המדברים מה"עקודים", יחד הם מכילים שלשה עשר פרקים עמוקים ומתוקים. היכל ה"נקודים" מכיל ארבעה שערים המדברים מהנקודים הללו, ומשלשל עד הדיבור אודות ה"ברודים" שזה בעצם שארית הספר עד כמעט לסיומו.

*

אז מה אנחנו רגילים ללמוד מכך:

שיעקב אבינו, לא באמת פיצל פצלות או משהו כזה, בודאי שבפועל הוא כן עשה זאת, אבל לא זה היה ה"עניין".

יעקב אבינו התעסק בתיקוני העולמות העליונים - - -

הוא כיוון את כוונות התפילין, בשעה שהוא שפשף את מקל הלוח, וקשר את התפילין של יד בשעה שקילף את מקל הלבנה.

ובכלל, הוא התעסק בעולמות עליונים של עקודים נקודים וברודים שאין לנו עסק עמהם והבנה בהם.

ועוד לפני כן, כשהוא היה רועה צאן במשך ארבע עשרה שנה, לפני שהתחיל להתעסק עם הייחודים הנוראים הללו - הוא חידש את ספר התהלים.

אולם מה אני - שמעון, יוסי, ישעיהו ויואל - עושה כאשר אני עומדים בתחנה של צומת רמות, ממתיך חצי שעה בחמסין של חודש כסלו לאוטובוס שייקח אותי לגאולה.

מה אני עושה, כשאני לא רועה צאן ביערות עד של ארם נהריים, אלא סתם כך מחסנאי פשוט, או מתכנת בינוני - במודיעין עילית או באחד המפעלים שבפרבריה הפקוקים.

הרי רק לפעמים לפעמים אני מצליח לזמזם איזה ניגון סקולעני מהמילים של ספר תהילים. וגם זה, בדרך כלל בלי לב ומחשבה.

מה שכן ידוע לי; זה שאני מותש. שחם לי. שאני מזיע. שאני לא